

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 552

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 2 iulie 2018

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 72 din 22 februarie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 lit. b), art. 59 alin. (7) și art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 81/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și pentru modificarea art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare	2–4
Decizia nr. 120 din 20 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente	5–7
Decizia nr. 132 din 20 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (6 ¹) din Codul de procedură penală	8–10
Decizia nr. 149 din 27 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	11–13
Decizia nr. 205 din 3 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 72**

din 22 februarie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 lit. b), art. 59 alin. (7) și art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 81/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și pentru modificarea art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 lit. b), art. 59 alin. (7) și art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Ionică Dajboc în Dosarul nr. 2.574/121/2013* al Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.322D/2016.

2. La apelul nominal răspunde avocatul Daniel Soare, pentru autorul excepției, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Având cuvântul, apărătorul autorului excepției solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată. Precizează că, la data sesizării Curții Constituționale, aceasta nu pronunțase încă Decizia nr. 653 din 17 octombrie 2017.

4. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (7) din Legea nr. 360/2002, întrucât Curtea a admis această excepție prin Decizia nr. 653 din 17 octombrie 2017. Cu privire la celelalte dispoziții de lege criticate, solicită respingerea excepției, ca neîntemeiată, pentru argumentele reținute de Curtea Constituțională prin aceeași decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia nr. 2.286 din 27 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.574/121/2013*, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal**, admitând recursul împotriva Deciziei nr. 807 din 9 iunie 2016 a Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale, **a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 lit. b), art. 59 alin. (7) și art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**. Excepția de neconstituționalitate a fost invocată de Ionică Dajboc, în cadrul soluționării acțiunii formulate de autorul excepției, privind anularea Dispoziției de sancționare nr. 7 din 24 ianuarie 2013, emisă de șeful Inspectoratului Județean de Poliție Galați, prin care a fost sancționat disciplinar cu diminuarea cu 20% a drepturilor

salariale pentru funcția îndeplinită, pe o perioadă de 3 luni. Prin Sentința civilă nr. 1.114 din 12 noiembrie 2015, Tribunalul Galați a respins acțiunea, ca nefondată. Împotriva acestei sentințe, reclamantul a declarat recurs, prin care a solicitat constatarea nulității absolute a deciziei de sancționare, deoarece aceasta a fost emisă în baza Ordinului M.A.I. nr. 400/2004, care nu a intrat în vigoare, întrucât nu a fost publicat în Monitorul Oficial și nu s-a ținut cont de Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că angajatorul, atât în cursul cercetării disciplinare, cât și în cursul judecării cauzei de către consiliul de disciplină, nu i-a permis să fie asistat și consiliat de către avocatul ales, încălcându-i-se dreptul la apărare. De asemenea, apreciază că art. 59 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 este echivoc și neprevizibil, deoarece, prin conținutul său, lasă să se înțeleagă că polițistul, pe timpul cercetării disciplinare, nu ar avea voie să fie asistat, ci asistența să fie numai în fața consiliilor de disciplină, fază ulterioară cercetării disciplinare. Or administrarea probatorului se face în faza cercetării disciplinare, nicidecum în fața consiliului de disciplină. Ca atare, lipsa apărării profesionale venite din partea unui avocat aduce grave prejudicii celui cercetat disciplinar. Textul de lege criticat s-ar putea interpreta în sensul conform căruia Corpul poate desemna un polițist asistent, chiar dacă cel cercetat nu dorește acest lucru, confuzie ce apare pe fondul neclarității și imprevizibilității textului criticat.

7. Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 61 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 360/2002, se arată că textul este lipsit de claritate și precizie, deoarece nu prevede modalitatea în care polițistul ia la cunoștință de sancțiunea disciplinară, respectiv textul nu prevede obligația angajatorului de a-i comunica efectiv celui sancționat dispoziția de sancționare. Se apreciază că, pe fondul neclarității textului contestat, angajatorul nu a comunicat decizia de sancționare, ci doar o adresă în care se menționa sancțiunea aplicată și motivele avute în vedere. Ca atare, se susține că lipsa obligației comunicării și necomunicarea efectivă a deciziei de sancționare limitează dreptul la apărare al celui sancționat, drept ce presupune și posibilitatea de a contesta atât condițiile de formă și de fond ale deciziei de sancționare, cât și temeinicia actului de sancționare.

8. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002, se consideră că textul criticat nu oferă niciun criteriu clar și previzibil privind organizarea, funcționarea și procedura după care își desfășoară activitatea consiliul de disciplină. Aceste aspecte duc, în opinia autorului, la încălcarea principiului separației puterilor în stat, întrucât executivul edictează norme ce intră în atributul puterii legislative. De asemenea, se susține că textul de lege criticat nu definește noțiunea de „unitate de poliție”, respectiv dacă această sintagmă se referă și la polițiile orașenești și municipale sau numai la inspectoratele de poliție județene.

9. Cu privire la critica de neconstituționalitate a art. 57 lit. b) din Legea nr. 360/2002, se apreciază, în esență, că, fiind vorba

de o normă de incriminare a unei abateri disciplinare, textul nu conferă claritatea și previzibilitatea specifică unei norme de incriminare reglementate printr-o lege organică. De asemenea, se susține că polițistul aflat pe o funcție de execuție este transformat într-un simplu executant, fapt ce are drept consecință lezarea drepturilor acestuia. Totodată, textul este lipsit de claritate, întrucât nu prevede dacă dispoziția primită de la șef trebuie să fie dată în scris, și care sunt autoritățile abilitate să dea dispoziții polițistului.

10. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, prin conținutul lor normativ, textele criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de seizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** consideră, în esență, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Articolele criticate de petent, unele prin raportare la forma in vigoare în anul 2013, fie au fost modificate, fie au fost supuse deja controlului de constituționalitate, fără a fi declarate neconstituționale.

13. **Avocatul Poporului** menționează că își păstrează punctul de vedere, astfel cum a fost reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 1.146/2007, nr. 1.165/2008 și nr. 539/2016.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de seizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere depus la dosar de partea Inspectoratului de Poliție al Județului Galați, susținerile apărătorului autorului excepției din ședința publică, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit actului de seizare, dispozițiile art. 57 lit. b), art. 59 alin. (7) și art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Curtea observă că, la data emiterii deciziei de sancționare de către Inspectoratul de Poliție al Județului Galați, decizie a cărei anulare formează obiectul acțiunii în justiție formulate de autorul excepției, textele de lege criticate din Legea nr. 360/2002 aveau următorul cuprins:

— Art. 57 lit. b): „*Constituie abateri disciplinare, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni, următoarele fapte săvârșite de polițist, comise cu vinovăție: [...] b) neglijența manifestată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor primite de la șefii ierarhici sau de la autoritățile anume abilitate de lege.*”;

— Art. 59 alin. (7): „*În fața consiliilor de disciplină polițistul are dreptul de a fi asistat de un alt polițist, ales de către acesta sau desemnat de Corp.*”;

— Art. 62 alin. (2): „*Consiliile de disciplină se constituie și funcționează pe lângă șefii unităților de poliție și au caracter consultativ.*”;

17. Curtea reține că, ulterior învestirii instanțelor judecătorești, dispozițiile art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 au fost modificate prin art. I pct. 9 din Legea nr. 81/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul

polițistului, precum și pentru modificarea art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 21 aprilie 2015. De asemenea, art. 59 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 a fost abrogat prin Legea nr. 81/2015. Însă, Curtea constată că dispozițiile criticate continuă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecătii, astfel încât pot fi supuse controlului de constituționalitate, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea Constituțională a statuat că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Ca atare, obiect al controlului de constituționalitate îl constituie dispozițiile art. 57 lit. b), art. 59 alin. (7) și art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 81/2015.

18. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate, în forma în vigoare la momentul la care a fost sancționat, contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3), (4) și (5) referitor la statul de drept, principiul separației și echilibrului puterilor în stat și principiul legalității, art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 24 alin. (1) care consacră dreptul la apărare și art. 148 alin. (2) și (4) referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, invocă principiul legalității incriminării și pedepsei, „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*”, prevăzut de art. 7 pct. 1 și art. 8 referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 653 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.002 din 18 decembrie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (7) din Legea nr. 360/2002, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 81/2015, reținând, în esență, că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și analizând ansamblul sancțiunilor disciplinare ce pot fi aplicate polițistului, măsurile care pot afecta dreptul de a practica profesia sunt următoarele: amânarea promovării în grade profesionale sau funcții superioare, pe o perioadă de la 1 la 3 ani, trecerea într-o funcție inferioară până la cel mult nivelul de bază al gradului profesional deținut și destituirea din poliție. La paragraful 30, Curtea a observat că, în materia răspunderii disciplinare a polițiștilor, contrar jurisprudenței dezvoltate de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legiuitorul român nu a adoptat o reglementare care să asigure respectarea dreptului la apărare al polițistului cercetat disciplinar. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate, potrivit cărora în fața consiliilor de disciplină polițistul are dreptul de a fi asistat doar de un alt polițist, ales de către acesta sau desemnat de Corp, încalcă dreptul de a fi asistat de un avocat în cadrul procedurii disciplinare, ca parte a dreptului la apărare, prevăzut de art. 24 alin. (1) din Constituție.

20. Ținând cont de dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 și de data sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate din prezenta cauză, prin Decizia civilă nr. 2.286 din 27 septembrie 2016, pronunțată anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 653 din 17 octombrie 2017, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (7) din Legea nr. 360/2002, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 81/2015, a devenit inadmisibilă, urmând a fi respinsă ca atare.

21. În aceste condiții, potrivit jurisprudenței sale, în temeiul Deciziei nr. 653 din 17 octombrie 2017, prezenta decizie poate constitui motiv de revizuire, conform art. 509 alin. (1) pct. 11 din

Codul de procedură civilă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 22 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 9 martie 2015, paragraful 18, Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragrafele 19—23, sau Decizia nr. 365 din 2 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 22 august 2016, paragraful 40).

22. Cu privire la dispozițiile art. 57 lit. b) și art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 653 din 17 octombrie 2017, paragrafele 33—37, constatând constituționalitatea acestora. Astfel, la paragraful 35 al acestei decizii, referitor la critica formulată din perspectiva lipsei de claritate și previzibilitate, Curtea a constatat că, potrivit jurisprudenței sale referitoare la art. 1 alin. (5) din Constituție, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ, permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. În cauză, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate prevăd suficient de clar că neglijența manifestată de polițist în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau a dispozițiilor permise de la șefii ierarhici sau de la autoritățile anume abilitate de lege constituie abateri disciplinare, că sancțiunea disciplinară poate fi contestată în termen de 5 zile de la luarea la cunoștință de către polițist șefului ierarhic superior celui care a aplicat sancțiunea, precum și modul de constituire și funcționare a consiliilor de disciplină. Ca atare, dispozițiile art. 57 lit. b) și art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 au un conținut normativ clar și precis, pentru a putea fi aplicate, și oferă suficiente repere pentru ca destinatarul acestora — în cazul de față, polițistul — să înțeleagă sensul lor, să își adapteze conduita și să aibă reprezentarea corectă a derulării procedurii disciplinare.

23. Referitor la susținerea că art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 nu definește noțiunea de „*unitate de poliție*”, Curtea a reținut, prin aceeași decizie, paragrafele 36 și 37, că, potrivit

art. 5 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 25 aprilie 2014, Poliția Română are următoarea structură organizatorică: Inspectoratul General al Poliției Române; unități teritoriale aflate în subordinea Inspectoratului General al Poliției Române, Direcția generală de poliție a municipiului București și inspectoratele județene de poliție; instituții de învățământ pentru formarea și pregătirea continuă a personalului; alte unități necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor specifice poliției, înființate potrivit legii. În sensul art. 7 și 8 din Legea nr. 218/2002, Inspectoratul General al Poliției Române este unitatea centrală a poliției, cu personalitate juridică și competență teritorială generală, care conduce, îndrumă și controlează activitatea unităților de poliție subordonate și este condus de un inspector general, cu rang de secretar de stat. În ceea ce privește unitățile teritoriale din subordinea Inspectoratului General al Poliției Române, Legea nr. 218/2002, în capitolul II: Organizare și funcționare — secțiunea 2, prevede că în municipiul București se organizează și funcționează, ca unitate cu personalitate juridică, Direcția generală de poliție a municipiului București, condusă de un director general, ajutat de adjuncți, și în cadrul acesteia se organizează și funcționează unități de poliție ale sectoarelor, corespunzător organizării administrativ-teritoriale a acestuia. În cadrul sectoarelor se organizează și funcționează secții de poliție. Totodată, în județe se organizează și funcționează, ca unități cu personalitate juridică, inspectorate de poliție, conduse de un inspector-șef, ajutat de adjuncți. În municipii și orașe funcționează poliții municipale și orașenești, iar în comune, posturi de poliție. În funcție de întinderea teritoriului, numărul populației, de numărul și importanța obiectivelor economice, sociale și politice, în municipii pot fi înființate secții de poliție, iar în comunele cu sate și cătune dispersate pot fi înființate birouri de poliție. Ca atare, Curtea a constatat că noțiunea de „*unitate de poliție*” este definită în cuprinsul Legii nr. 218/2002 și, astfel, această critică este neîntemeiată.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (7) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 81/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și pentru modificarea art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, excepție ridicată de Ionică Dajboc în Dosarul nr. 2.574/121/2013* al Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar și constată că dispozițiile art. 57 lit. b) și ale art. 62 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 81/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și pentru modificarea art. 7 alin. (2) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 februarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 120

din 20 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Sorin Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, excepție ridicată de Asociația Ofensivă Tinerilor din Arad în Dosarul nr. 37.872/3/2016 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.160D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că cerința recunoașterii caracterului de utilitate publică al organizațiilor minorităților pentru a participa la alegeri este reglementată prin lege, iar legiuitorul are competența exclusivă de a institui reguli în materie electorală, potrivit art. 73 alin. (3) din Constituție. Cerința impusă nu aduce atingere substanței dreptului de a candida în alegeri.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 3AGP din 14 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 37.872/3/2016, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Asociația Ofensivă Tinerilor din Arad, cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva Deciziei nr. 65D din 13 octombrie 2016, emise de Biroul Electoral Central, prin care a fost respinsă candidatura domnului Claudiu Almășan pentru alegerile pentru Camera Deputaților din anul 2016, întrucât lipseau documentele care să dovedească statutul de utilitate publică al asociației, așa cum prevede art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015, care prevăd utilitatea publică între condițiile pentru depunerea candidaturii pentru alegerile parlamentare de către

organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, contravin art. 1 alin. (4), art. 2 alin. (1), art. 8 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 20, art. 36, art. 37, art. 53 alin. (2) și art. 62 alin. (2) din Constituție. În acest sens arată că, în ceea ce privește cerința utilității publice, există un dublu nivel al noțiunii de decizie electorală. Primul nivel de decizie aparține, conform art. 38 și următoarele din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, Guvernului, singura autoritate în măsură să recunoască prin hotărâre caracterul de utilitate publică al unei asociații sau fundații. Al doilea nivel de decizie aparține Biroului Electoral Central, care, în examinarea candidaturii, decide, conform art. 59 din Legea nr. 208/2015, dacă sunt îndeplinite condițiile cerute de lege. Decizia Biroului Electoral Central are un caracter eminent formal, verificându-se doar dacă este îndeplinită condiția existenței statutului de utilitate publică al organizației, fără a putea formula aprecieri proprii, deci fără a avea o marjă de apreciere. Prin urmare, adevărata decizie în materie electorală, adică cea care analizează fondul condiției de eligibilitate, aparține Guvernului.

6. Din moment ce decizia asupra utilității publice este una electorală, ea trebuie interpretată în lumina exigențelor impuse de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 15 decembrie 2015, pronunțată în *Cauza Ofensivă Tinerilor împotriva României* și Hotărârea din 2 martie 2010, pronunțată în *Cauza Grosaru împotriva României*. Astfel, deciziile electorale trebuie luate de un organ care să prezinte minime garanții de imparțialitate. Or, Guvernul nu îndeplinește această cerință, fiind o autoritate eminent politică, care depinde de susținerea Parlamentului și a cărei numire și competență sunt direct afectate de rezultatul alegerilor parlamentare. Mai mult, implicarea Guvernului în stabilirea eligibilității participanților la alegerile parlamentare încalcă și art. 1 alin. (4) din Constituție, referitor la principiul separației puterilor în stat.

7. Autorul excepției de neconstituționalitate mai arată că puterea de apreciere a decidentului nu trebuie să fie excesivă, însă Guvernul are o marjă absolută de apreciere în ceea ce privește acordarea statutului de utilitate publică, neexistând nicio obligație de a proceda în acest sens. Astfel, art. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 prevede că Guvernul „poate” recunoaște utilitatea publică, fiind doar o facultate și nu o obligație. Totodată, condițiile pentru recunoașterea utilității publice enunțate de art. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 nu se referă la indicatori preciși și cuantificabili, ci la noțiuni de ordin general, a căror evaluare implică o apreciere subiectivă din partea Guvernului și deci un grad ridicat de imprevizibilitate al rezultatului acesteia. Mai arată și că statutul de utilitate publică poate fi retras oricând, prin hotărâre a Guvernului, astfel că un grad de imprevizibilitate continuă să existe chiar și ulterior dobândirii acestuia.

8. Având în vedere argumentele mai sus arătate, autorul excepției consideră că art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015 contravine art. 3 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 36, art. 37 și art. 62 alin. (2) din Constituție. De asemenea, în opinia sa, sunt încălcate art. 1 alin. (4) din Constituție, întrucât

se contravine principiului separației puterilor în stat, precum și art. 11 alin. (1) și art. 20 din Constituție, deoarece nu se respectă supremația tratatelor internaționale privind drepturile omului.

9. În continuare, autorul excepției arată că dispozițiile de lege criticate restrâng exercițiul dreptului de a fi ales, fără a fi întrunite condițiile impuse de art. 53 alin. (2) din Constituție. Astfel, utilitatea publică nu prezintă vreo relevanță în materie electorală, condițiile cerute pentru recunoașterea acestui statut nespunând nimic despre capacitatea de a contribui la formarea și exprimarea voinței politice a cetățenilor ori la reprezentativitatea unei organizații. Reprezentativitatea nu rezultă din numărul sau dimensiunea programelor sau proiectelor derulate, nici din capacitatea logistică sau financiară a organizației sau din vreun alt element care se referă la dimensiunea materială a activităților desfășurate.

10. Totodată, autorul excepției arată că nu este respectată nici cerința unei aplicări nediscriminatorii, întrucât condiția utilității publice se aplică doar organizațiilor minorităților naționale nereprezentate în Parlament, legea instituind, astfel o diferențiere nejustificată între organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, în funcție de reprezentarea lor parlamentară. În consecință, din moment ce competiția electorală este restrânsă abuziv, nu cetățenii decid prin vot liber exprimat care organizație aparținând minorităților naționale deține legitimitatea pentru a ocupa un loc în Parlament, ci Guvernul care, în mod discreționar, poate sau nu să permită competiția a două sau mai multe organizații ale cetățenilor aparținând minorităților naționale. Se ajunge, astfel, la situația în care cetățenii români aparținând minorităților naționale sunt reprezentați în Parlament, dar nu pot decide liber asupra reprezentantului, încălcându-se art. 2 alin. (1) din Constituție, întrucât exercitarea suveranității prin alegeri rămâne fără obiect în lipsa competiției electorale.

11. În sfârșit, autorul excepției susține că limitarea impusă de Legea nr. 208/2015 contravine și cerinței art. 53 alin. (2) din Constituție ca prin măsura de restrângere a exercițiului unui drept să nu se aducă atingere existenței acestuia. Deși, teoretic, limitarea ar lăsa intactă existența dreptului, în practică, acesta este suprimat complet ca urmare a cerințelor excesive impuse de lege pentru dobândirea utilității publice și a caracterului esențial arbitrar și imprevizibil al acestei proceduri. În concluzie, art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015 încalcă art. 53 alin. (2), art. 8 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Constituție.

12. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens arată că implicarea executivului în activitatea prealabilă de conferire a statutului de utilitate publică nu are semnificația încălcării principiului separației puterilor în stat. De asemenea consideră că dispozițiile art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015 nu împiedică și nu restrâng exercițiul dreptului minorităților naționale de a participa la procesul electoral, ci stabilesc condițiile exercitării lui. În susținerea celor arătate invocă jurisprudența Curții Constituționale prin care s-a statuat că „aprecierea oportunității unui anumit prag de reprezentativitate nu este însă o problemă de constituționalitate, cât timp pragul instituit nu are ca efect suprimarea exercitării dreptului, urmărind numai, precum în legea de față, ca asocierea cetățenilor în partide să aibă semnificația instituționalizării unui curent politic, fără de care partidul rezultat nu-și poate îndeplini rolul său constituțional, prevăzut de art. 8 alin. (2), de a contribui la definirea și la exprimarea voinței politice a cetățenilor.”

13. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.188 din 6 noiembrie 2008.

15. **Avocatul Poporului** arată că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.013 din 27 noiembrie 2012, Decizia nr. 503 din 20 aprilie 2010, Decizia nr. 226 din 3 iulie 2001, Decizia nr. 35 din 2 aprilie 1996 și Decizia nr. 147 din 27 octombrie 1998 referitoare la dreptul legiuitorului de a reglementa condițiile concrete de exercitare a dreptului de a fi ales la nivelul fiecărei funcții publice electiv.

16. În același sens invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin hotărârile din 2 martie 1987 și din 22 mai 2012, pronunțate în cauzele *Mathieu-Mohin and Clerfayt împotriva Belgiei*, paragraful 52, respectiv, *Cauza Scoppola împotriva Italiei* (nr. 3), paragrafele 83 și 84, prin care s-a statuat că dreptul garantat prin art. 3 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este un drept absolut, iar statele au o marjă largă de apreciere în alegerea sistemului electoral și a condițiilor de aplicare a acestuia, fără însă a limita drepturile în discuție atât de mult încât să afecteze esența acestora și să le golească de conținut.

17. În sfârșit, în susținerea punctului său de vedere, Avocatul Poporului invocă și liniile directoare trasate de Comisia de la Veneția prin „Codul bunelor practici în materie electorală” — Linii directoare și raport explicativ, adoptat de Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept în cadrul celei de-a 52-a sesiuni plenary (Veneția, 18—19 octombrie 2002), punctul 1.3 lit. i) și ii).

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 24 iulie 2015, dispoziții potrivit cărora „*Pot depune candidaturi și alte organizații ale cetățenilor aparținând minorităților naționale, legal constituite, care sunt de utilitate publică și care prezintă Biroului Electoral Central, în termen de 30 de zile de la data stabilirii zilei alegerilor, o listă de membri cuprinzând un număr de cel puțin 15% din numărul total al cetățenilor care, la ultimul recensământ, s-au declarat ca aparținând minorității respective.*”

21. Autorul excepției consideră că aceste dispoziții de lege contravin următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (4) referitor la principiului separației și echilibrului puterilor, art. 2 alin. (1) care prevede inalienabilitatea teritoriului României, art. 8 alin. (1) privind pluralismul politic, art. 11 alin. (1) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 36 privind dreptul la vot, art. 37 referitor la dreptul de a fi ales, art. 53 alin. (2) privind condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale și art. 62 alin. (2) privind dreptul organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale, care nu întrunesc în alegeri numărul de voturi pentru a fi reprezentate în Parlament, de a avea un loc de deputat, în condițiile legii

electorale. De asemenea consideră că sunt încălcate prevederile art. 3 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la alegeri libere.

22. **Examinând excepția de neconstituționalitate**, Curtea constată că, în esență, critica formulată de autorul acesteia se referă la două aspecte. Unul dintre acestea are în vedere autoritatea competentă să acorde statutul de utilitate publică unei organizații, precum și criteriile și procedura aplicabile cu acest prilej. Astfel, autorul excepției invocă lipsa de imparțialitate a Guvernului, marja largă de apreciere de care se bucură acesta în emiterea unei hotărâri referitoare la acordarea statutului de utilitate publică unei organizații, precum și caracterul imprecis al criteriilor legale avute în vedere. Al doilea aspect pune în discuție însăși constituționalitatea condiționării organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale de a avea statut de utilitate publică pentru a putea depune candidaturi pentru alegerile parlamentare.

23. Cât privește primul aspect de neconstituționalitate invocat, Curtea constată că, așa cum indică și autorul excepției, reglementarea condițiilor și a procedurii de obținere a statutului de utilitate publică de către asociații, fundații sau federații, precum și de către autoritatea competentă să acorde acest statut își are sediul în capitolul VI din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000. Or, potrivit susținerilor autorului excepției și actului de sesizare, obiectul controlului de constituționalitate îl reprezintă exclusiv dispozițiile art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015, și nu prevederile capitolului VI din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000. Prin urmare, având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căreia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, Curtea constată că nu este competentă să analizeze această critică de neconstituționalitate.

24. Referitor la obligația impusă de art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015 organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale de a avea statut de utilitate publică pentru a depune candidaturi la alegerile parlamentare, Curtea, analizând dispozițiile cu un conținut asemănător ale art. 9 alin. (3) din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 196 din 13 martie 2008, prin Decizia nr. 1.188 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, a reținut că „dispozițiile de lege criticate conțin norme care sunt în spiritul, și nu împotriva, atât al prevederilor constituționale ale art. 6 alin. (1), care recunosc și garantează dreptul la identitate al minorităților naționale, cât și ale art. 62 alin. (2), care legitimează participarea organizațiilor cetățenilor care aparțin minorităților naționale la alegerile parlamentare, în condițiile legii electorale.” Astfel, Curtea a arătat că „atât condiția recunoașterii caracterului de utilitate publică al organizației respective, cât și cea a depunerii unor liste de membri însumând un număr de cel puțin 15% din numărul total al cetățenilor declarați ca aparținând acelei minorități după ultimul recensământ sunt astfel de cerințe, reglementate prin legea organică în materie electorală. Stabilirea, prin lege, a condițiilor menționate nu contravine textelor constituționale invocate ca fiind încălcate, legiuitorul având competența exclusivă de a institui modalitățile și condițiile de funcționare a sistemului electoral, potrivit art. 73 alin. (3) lit. a) din Constituție.” De asemenea, Curtea a reținut că „textele criticate creează un regim special pentru organizațiile minorităților naționale, în măsură să justifice, prin condițiile impuse, reprezentarea reală a membrilor acestora în Parlament.” Totodată, Curtea a constatat că „textele legale supuse controlului de constituționalitate nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1), raportat la art. 4 din Legea fundamentală, și, ca atare, nu pot fi considerate discriminatorii, câtă vreme legiuitorul a urmărit prin aceste reglementări să acorde și organizațiilor minorităților nereprezentate în Parlament posibilitatea să participe la alegeri, nu numai celor care, în baza voturilor obținute în alegeri, sunt deja reprezentate în Parlament.” În același context, Curtea a invocat și cele statuate prin Decizia nr. 146 din 15 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 11 aprilie 2005, potrivit căreia „organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale reprezentate în Parlament nu sunt privilegiate (...), întrucât acestea au îndeplinit condiții mult mai severe pentru a accede în Parlament”. Totodată, dacă criteriile pe baza cărora acele organizații au obținut la ultimele alegeri un loc în Parlament nu sunt îndeplinite și la actualele alegeri, acest lucru va rezulta din votul alegătorilor.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluția Deciziei nr. 1.188 din 6 noiembrie 2008 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Asociația Ofensivă Tinerilor din Arad în Dosarul nr. 37.872/3/2016 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și constată că dispozițiile art. 56 alin. (4) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 20 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 132

din 20 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (6¹)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Lucian Mihai în Dosarul nr. 507/105/2017 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 628D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată că însăși plângerea ce poate fi formulată împotriva unei ordonanței prin care este dispusă măsura controlului judiciar reprezintă o cale de atac, în sensul art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar legiuitorul nu are obligația constituțională sau convențională de a reglementa un număr succesiv de căi de atac în ipoteza juridică invocată. Se arată, totodată, că neconstituționalitatea art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală este dedusă de autorul excepției și prin compararea acestuia cu art. 204 din Codul de procedură penală. Or nici pentru măsurile preventive reglementate prin art. 204 anterior menționat legiuitorul nu a prevăzut un număr dublu de căi de atac, singura diferență fiind aceea că ele pot fi luate exclusiv de judecător, împotriva dispunerii lor existând doar calea de atac a contestației. Prin urmare, există o similitudine între cele două ipoteze juridice invocate de autorul excepției în privința numărului căilor de atac prevăzute pentru contestarea măsurilor preventive dispuse conform dispozițiilor procesual penale mai sus invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 507/105/2017, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a prevederilor art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Lucian Mihai într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații împotriva unei încheieri prin care a fost respinsă, ca tardivă, plângerea formulată de autorul excepției împotriva ordonanței procurorului de dispunere a măsurii preventive a controlului judiciar.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al persoanei interesate să formuleze o cale de atac împotriva încheierii prin care se soluționează contestația cu privire la ordonanța procurorului de dispunere a controlului judiciar. Se susține că neasigurarea unei căi de atac eficiente, care să ducă la o dublă verificare a actelor emise de procuror în etapa urmăririi penale, echivalează cu lipsa unei căi efective de atac în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, într-o materie cu implicații importante asupra drepturilor fundamentale ale persoanei, cum este cea a dreptului penal. Se susține, totodată, încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor constituționale ale art. 129, care obligă la asigurarea căilor de atac împotriva tuturor hotărârilor judecătorești pronunțate în fond. Se mai arată că dispozițiile art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală contravin, totodată, prevederilor art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit cărora împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive, inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Se susține, de asemenea, că amânarea soluționării plângerii formulate în dosarul în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate este de natură a încălca cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 17 din 17 ianuarie 2017, prin care a constatat că dispozițiile art. 213 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care soluționarea plângerii împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar se face cu aplicarea prevederilor art. 204 alin. (4) din Codul de procedură penală, făcându-se trimitere la considerentele deciziei anterior menționate.

6. **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că legiuitorul are dreptul să reglementeze căile de atac care pot fi promovate în materia măsurilor preventive și, în general, împotriva hotărârilor judecătorești și că o situație juridică similară există în materia măsurilor asigurătorii luate de procuror și a modului de aducere la îndeplinire a acestora, prevăzute la art. 250 alin. (1) și alin. (4) din Codul de procedură penală, potrivit cărora soluționarea contestației se face în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și a persoanelor interesate, prin încheiere motivată care este definitivă.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că prevederile art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală nu încalcă dispozițiile art. 21 și art. 129 din Constituție, întrucât legiuitorul are libertatea de a prevedea numărul căilor de atac la care pot apela procurorul și părțile, în materia măsurilor preventive și în cadrul procesului penal, în general. Se arată că, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, căile de atac se exercită în condițiile legii, iar, conform jurisprudenței Curții Constituționale, accesul la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție, exercitarea dreptului fundamental anterior menționat putând fi supusă unor condiționări de fond și de formă. Se arată, totodată, că o situație similară este reglementată în materia măsurilor asigurătorii, prin dispozițiile art. 250 alin. (1) și alin. (4) din Codul de procedură penală.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Se susține că dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție nu garantează folosirea tuturor căilor de atac în toate categoriile de cauze și se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, conform căreia legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege. Se conchide că prevederile art. 213 din Codul de procedură penală reprezintă, în sine, o garanție a realizării dreptului de acces la justiție.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăți soluționează plângerea este definitivă.*”

13. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 129 cu privire la folosirea căilor de atac.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 204 din Codul de procedură penală constituie regula generală în materia căii de atac cu care pot fi atacate încheierile prin care se dispune cu privire la măsurile preventive în cursul urmăririi penale. Potrivit dispozițiilor legale

anterior menționate, împotriva încheierii pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța sesizată cu rechizitoriul, prin care acesta se pronunță asupra măsurilor preventive, poate fi formulată contestație, care va fi soluționată de către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, art. 204 din Codul de procedură penală reglementând întreaga procedură de soluționare a contestației astfel formulate.

15. Spre deosebire de prevederile legale mai sus invocate, dispozițiile art. 213 din Codul de procedură penală, ce reglementează calea de atac împotriva măsurii controlului judiciar dispuse de procuror, care constituie, de fapt, diferența specifică a prevederilor art. 204 din Codul de procedură penală, prevăd o excepție de la regulile prevăzute prin aceste din urmă dispoziții legale, întrucât reglementează o cale de atac intitulată „*plângere*”, care poate fi promovată împotriva ordonanței procurorului prin care a fost luată măsura controlului judiciar, și nu împotriva unei încheieri a judecătorului de drepturi și libertăți. Această plângere poate fi adresată, conform art. 213 alin. (1) din Codul de procedură penală, judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond. În continuare, art. 213 anterior menționat reglementează o procedură de soluționare a plângerii similară celei prevăzute pentru soluționarea contestației reglementate la art. 204 din Codul de procedură penală, potrivit art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală, încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăți soluționează plângerea fiind definitivă.

16. Alin. (6¹) a fost introdus în cuprinsul art. 213 din Codul de procedură penală prin art. II pct. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

17. Cu toate că, aparent, imposibilitatea atacării cu contestație, conform art. 204 din Codul de procedură penală, a încheierii pronunțate potrivit art. 213 din Codul de procedură penală este de natură a lipsi inculpatul și procurorul de o cale de atac consacrată în materia măsurilor preventive, în realitate, soluția legislativă criticată oferă toate garanțiile procesuale asigurate prin prevederile art. 204 din Codul de procedură penală. Aceasta, întrucât atât contestația reglementată la art. 204 anterferit, cât și plângerea prevăzută la art. 213 din Codul de procedură penală, asigură, fiecare, o cale de atac unică împotriva actului prin care a fost dispusă măsura preventivă avută în vedere. Diferența de reglementare dintre cele două proceduri, ce constă în soluționarea contestației prevăzute la art. 204 din Codul de procedură penală de către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară celei care a fost sesizată prin rechizitoriu, în timp ce plângerea, reglementată la art. 213 din același cod, este soluționată de către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă să judece cauza în fond, este dată de faptul că, potrivit art. 211 din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, măsura preventivă a controlului judiciar poate fi dispusă de către procuror, prin ordonanță, care este supusă controlului judecătorului de drepturi și libertăți. În mod similar, este reglementată, la art. 216 din Codul de procedură penală, dispunerea controlului judiciar pe cauțiune, în cadrul căruia prevederile art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. De asemenea, măsura preventivă a reținerii este dispusă, conform art. 209 din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi

penale, de către organele de cercetare penală sau de către procuror, în cazul acesteia prevederile art. 209 și 210 din Codul de procedură penală prevăzând o procedură specifică de contestare. Spre deosebire de procedura specifică celor trei măsuri preventive anterior arătate, arestul la domiciliu și arestarea preventivă pot fi dispuse doar de către judecătorul de drepturi și libertăți, prin încheiere. Prin urmare, având în vedere că măsurile preventive analizate sunt luate de organe judiciare diferite, prin acte diferite, legiuitorul a înțeles să prevadă căi de atac diferite, în reglementarea procedurii de control al respectivelor acte. Acest aspect nu este însă de natură a determina asigurarea a două căi ordinare de atac împotriva ordonanței prin care procurorul dispune măsura controlului judiciar, atât a plângerii, reglementată prin art. 213 din Codul de procedură penală, cât și a contestației, prevăzută la art. 204 din același cod, soluția legislativă analizată satisfăcând exigențele art. 13 din Convenție, care prevăd dreptul la un remediu efectiv.

18. În același sens este și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 25 din 7 decembrie 2015 privind examinarea recursului în interesul legii formulat de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție vizând interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 213 și art. 215¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 20 ianuarie 2016, prin care, pentru argumente similare celor mai sus invocate, s-a stabilit că încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăți soluționează plângerea formulată de inculpat împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat ori s-a prelungit măsura preventivă a controlului judiciar este definitivă. Prin această decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „este greu de acceptat ca în cazul unor măsuri preventive mult mai intruzive dispuse de către judecătorul de drepturi și libertăți, cum sunt arestul la domiciliu sau arestarea preventivă, să existe o singură cale de atac, conform normei generale din art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, în timp ce, în cazul măsurii preventive a controlului judiciar dispuse prin ordonanță de către procuror, aceasta să poată face obiectul unei duble cenzuri — mai întâi plângerea formulată în condițiile

art. 213 alin. (1) din Codul de procedură penală, iar apoi contestația formulată în condițiile art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală. Modalitatea în care este reglementată măsura controlului judiciar în actuala legislație, în sensul existenței unei unice căi de atac împotriva luării ori prelungirii acesteia, nu contravine dispozițiilor Convenției europene a drepturilor omului (CEDO). Posibilitatea de a ataca în fața unui judecător de drepturi și libertăți luarea sau prelungirea măsurii controlului judiciar dispuse de către procuror echivalează cu materializarea dreptului la un «recurs» efectiv în fața unei instanțe (în cazul nostru, în fața judecătorului de drepturi și libertăți), drept impus de dispozițiile art. 13 din CEDO.” S-a arătat, totodată, că „un alt argument în favoarea unicității căii de atac în cazul măsurii controlului judiciar dispuse prin ordonanță de către procuror are în vedere restituirea dosarului de urmărire penală procurorului după soluționarea plângerii formulate în condițiile art. 213 alin. (1) din Codul de procedură penală. Astfel, potrivit art. 213 alin. (7) din Codul de procedură penală, dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la pronunțarea încheierii prin care a fost soluționată plângerea inculpatului împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, fără a se menționa posibilitatea contestării unei asemenea încheieri. Împrejurarea că durata termenului de restituire a dosarului este identică cu durata termenului de exercitare a contestației potrivit normei generale din art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală nu poate conduce la concluzia că, doar în situația luării măsurii controlului judiciar de către procuror, voința legiuitorului ar fi fost aceea de recunoaștere a două căi de atac distincte, ce pot fi exercitate succesiv, prima potrivit normei speciale [art. 213 alin. (1) din Codul de procedură penală], iar cea de-a doua potrivit normei generale [art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală], căci aceasta ar contraveni principiului *specialia generalibus derogant*.”

19. Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că prevederile art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală respectă exigențele art. 21 alin. (3), art. 24 și art. 129 din Constituție.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lucian Mihai în Dosarul nr. 507/105/2017 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 213 alin. (6¹) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 149

din 27 martie 2018

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Maria Șerbănescu, Maria Antonette Gayraud și Maria Florescu în Dosarul nr. 27.542/3/2015 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 1.798D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent învederează Curții că partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a transmis note scrise prin care arată că, în opinia sa, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.059D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Maria Ioana Uscatu, Bogdan Constantin Uscatu și Ștefan Răzvan Uscatu în Dosarul nr. 272/103/2016 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

5. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării celor două dosare. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare. Deliberând, Curtea dispune, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conexarea Dosarului nr. 2.059D/2016 la Dosarul nr. 1.798D/2016, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, considerând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor din Legea fundamentală invocate în motivarea excepției. Precizează că nu poate fi reținută

încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, critica formulată cu privire la prevederile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 vizând situații diferite, care reclamă, în consecință, un tratament juridic diferit.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

8. Prin încheierile din 16 septembrie 2016 și 4 octombrie 2016, pronunțate în Dosarul nr. 27.542/3/2015 și, respectiv, în Dosarul nr. 272/103/2016, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă și Tribunalul Neamț — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Maria Șerbănescu, Maria Antonette Gayraud și Maria Florescu și, respectiv, Maria Ioana Uscatu, Bogdan Constantin Uscatu și Ștefan Răzvan Uscatu, în cauze având ca obiect soluționarea cererilor de modificare a unei decizii de validare parțială emisă de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor și, respectiv, a unei dispoziții emise de primarul municipiului Roman, cu privire la imobile a căror restituire reclamanții au solicitat-o în temeiul Legii nr. 10/2001.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât instituie o discriminare între succesibilii neacceptanți și succesibilii renunțatori, prima categorie fiind repusă în termenul de acceptare, cea de-a doua fiind privată de această posibilitate, deși, în esență, ambele categorii de succesibili și-au manifestat poziția, tacit sau expres, față de moștenire, la momentul deschiderii acesteia. Se arată că textul de lege criticat ar fi conform cu prevederile constituționale invocate dacă toate categoriile de succesibili — acceptanți, neacceptanți și renunțatori — ar fi repuși de drept în termenul de exprimare a opțiunii succesoriale. Se mai arată că, excluzând o categorie de succesibili de la posibilitatea exprimării opțiunii succesoriale, textul criticat încalcă garanțiile oferite de Constituție cu privire la dreptul de proprietate, garanții ce privesc exproprierea și naționalizarea, dar și eventualele despăgubiri ce ar putea fi obținute în urma acestora. Se încalcă, totodată, și garanțiile constituționale ale dreptului la moștenire, de vreme ce, în cazul în care imobilul a cărui restituire se solicită s-ar fi aflat în patrimoniul autorului este posibil ca alta să fi fost opțiunea succesorală a succesibililor. Renunțatorii nu ar trebui să fie excluși de la acordarea de despăgubiri, succesiunile fiind deschise înainte de edictarea Legii nr. 10/2001, când bunurile expropriate nu erau în circuitul civil, astfel încât cei care au renunțat expres au făcut acest lucru tocmai pentru că bunul

expropriat nu era în patrimoniul defunctului la data deschiderii succesiunii.

10. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** apreciază că textul de lege criticat nu aduce atingere prevederilor constituționale invocate, regimul juridic diferit instituit prin acestea fiind justificat de faptul că moștenitorii acceptanți și cei renunțatori nu sunt în situații juridice identice.

11. **Tribunalul Neamț — Secția civilă** apreciază că textul de lege criticat creează un regim juridic discriminatoriu pentru succesibilii care au renunțat la moștenire față de aceia care nu au acceptat moștenirea în termenul de opțiune succesorală, în sensul că doar cea de-a doua categorie este repusă de drept în termenul de acceptare a succesiunii, pentru bunurile ce fac obiectul Legii nr. 10/2001. Inegalitatea de tratament juridic rezultă din aceea că, la momentul edictării actului normativ criticat, ambele categorii de succesibili erau considerate străine de succesiune cu efect retroactiv, în temeiul dispozițiilor în materie cuprinse în Codul civil. Astfel, textul de lege criticat contravine dreptului de proprietate privată și, implicit, dreptului la moștenire. Instanța consideră că neacceptarea succesiunii în termenul legal este echivalentă cu actul de voință al renunțării la moștenire, efectele juridice fiind aceleași în privința moștenirii la care se raportează. Și cei care nu au acceptat succesiunea și cei care au renunțat expres la drepturile lor succesoriale au făcut-o în considerarea conținutului patrimoniului defunctului la data manifestării dreptului de opțiune succesorală, din care lipseau bunurile preluate abuziv. Respectarea principiului *restitutio in integrum* trebuie realizată și în privința celor care au renunțat la moștenire, pentru a se asigura egalitatea de tratament cu neacceptanții (în termen), de vreme ce ambele categorii de persoane sunt, din perspectiva Codului civil, străine de moștenire.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia, nefiind vorba de situații juridice identice, regimul juridic diferit instituit de legiuitor este justificat, fără a se aduce atingere principiului constituțional al egalității în fața legii. Deși textul de lege criticat nu cuprinde în mod expres interdicția vocației la restituire pentru persoanele care au renunțat la moștenire, în practica judiciară s-a decis că respectivul text acoperă numai ipoteza celor care nu au făcut acte de acceptare a moștenirii, iar nu și aceea a renunțătorilor, având în vedere specificul actului de renunțare la moștenire (irevocabil după împlinirea termenului de opțiune succesorală), corelat cu caracterul indivizibil al dreptului de opțiune succesorală.

14. **Avocatul Poporului**, în punctul de vedere transmis în Dosarul nr. 1.798D/2016, apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următoarea redactare: „(3) *Succesibilii care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moștenirea sunt repuși de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi*”.

18. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 46 care garantează dreptul la moștenire și art. 53 care prevede condițiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, prin prisma unor critici similare și prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală. Astfel, prin Decizia nr. 1.158 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 4 ianuarie 2008, și Decizia nr. 105 din 3 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009, Curtea a reținut că acest text de lege dă expresie caracterului reparatoriu al Legii nr. 10/2001. Sub acest aspect, repunerea în termenul de acceptare a moștenirii, pentru bunurile preluate abuziv de statul totalitar, cu încălcarea dreptului de proprietate al titularilor, are ca finalitate respectarea principiului *restitutio in integrum*, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza întâi din Constituție, privind garantarea dreptului de proprietate privată. Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere principiului egalității prevăzut în art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, întrucât neacceptarea succesiunii în termenul instituit de art. 700 alin. (1) din Codul civil din 1864, din motive neimputabile succesibililor cărora li se aplică prevederile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, nu este echivalentă cu actul de voință al renunțării la moștenire. Așadar, nefiind vorba de situații juridice identice, regimul juridic diferit instituit de legiuitor este justificat, fără a se aduce atingere principiului constituțional al egalității în fața legii. Scopul dispozițiilor legale criticate este acela de a pune capăt perpetuării stării de anormalitate instituite în derularea raporturilor juridice, iar nu acordarea unui avantaj necuvenit, stabilit arbitrar, ce generează o inegalitate între succesibilii care au acceptat moștenirea în termenul instituit prin prevederile

Codului civil din 1864 și cei care sunt repuși în termenul de acceptare prin art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001.

20. S-a mai reținut, în deciziile menționate, că acest text de lege nu contravine principiului garantării dreptului la moștenire consacrat de art. 46 din Constituție, ci, dimpotrivă, îi dă expresie, prin restabilirea calității de moștenitori acceptanți pentru categoria de persoane avută în vedere de art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001.

21. Atât considerentele, cât și soluția deciziilor citate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

22. Curtea reține, totodată, că, prin Decizia nr. XI din 5 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 30 octombrie 2007, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, referitoare la posibilitatea repunerii în termenul de acceptare a succesiunii a succesibililor care au renunțat la moștenire. Prevederile art. 13 alin. (2) din Legea nr. 18/1991 stabilesc că „*Moștenitorii care nu-și pot dovedi această calitate, întrucât terenurile nu s-au găsit în circuitul civil, sunt socotiți repuși de drept în termenul de acceptare cu privire la cota ce li se cuvine din terenurile ce au aparținut autorului lor. Ei sunt considerați că au acceptat moștenirea prin cererea pe care o fac comisiei [pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor]*”. Înalta Curte a decis că beneficiază de repunerea în termenul de acceptare a succesiunii numai moștenitorii care nu au acceptat succesiunea în termenul prevăzut de art. 700 din Codul civil din 1864, iar nu și cei care au renunțat la moștenire. Astfel, a confirmat raționamentul instanțelor care au apreciat că eredele renunțător nu poate beneficia de repunerea în termenul de acceptare a succesiunii și, implicit, de reconstituirea dreptului de proprietate, deoarece eredele care renunță, conform art. 696 din Codul civil

din 1864, devine persoană străină de moștenirea fostului proprietar, iar renunțarea privește atât bunurile existente în succesiune la data decesului autorului, cât și bunurile care eventual ar intra în succesiunea respectivă, situația fiind asemănătoare cu a succesibilului care renunță la moștenire, crezând că este insolubilă. Totodată, Înalta Curte a reținut că eredele care renunță la succesiune este considerat că nu a avut niciodată această calitate, titlul de moștenitor fiind desființat cu efect retroactiv, moștenitorul fiind considerat ca o persoană străină de moștenire. Regula indivizibilității patrimoniului succesoral conferă același caracter indivizibil și opțiunii succesore care nu poate fi condiționată de aspectul cantitativ al patrimoniului succesoral. Renunțarea vizează atât bunurile existente în succesiune la data decesului, cât și cele care, eventual, ar intra în succesiunea respectivă.

23. Curtea Constituțională observă că soluția legislativă prevăzută în dispozițiile art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, cu privire la interpretarea și aplicarea căroră Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat prin recursul în interesul legii menționat, este similară celei cuprinse în textul de lege criticat în cauza de față, vizând aceeași categorie de succesibili, cei renunțători, pentru care legiuitorul a prevăzut aceeași soluție normativă, în contextul prevederilor reparatorii în domeniul fondului funciar, ca și în cel al retrocedărilor în condițiile Legii nr. 10/2001. Argumentele reținute de Înalta Curte evidențiază situația diferită a succesibililor renunțători față de cei neacceptanți, astfel că aplicarea unui tratament juridic diferit, sub aspectul dreptului de a solicita restituirea bunului imobil trecut în mod abuziv în proprietatea statului, se justifică prin prisma deosebirii existente între aceștia, fără a se putea reține vreo încălcare a principiului egalității în drepturi prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Maria Șerbănescu, Maria Antonette Gayraud și Maria Florescu în Dosarul nr. 27.542/3/2015 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și de Maria Ioana Uscatu, Bogdan Constantin Uscatu și Ștefan Răzvan Uscatu în Dosarul nr. 272/103/2016 al Tribunalului Neamț — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și Tribunalului Neamț — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 205

din 3 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (1)
teza a doua din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alin Ciprian Struț în Dosarul nr. 36.231/245/2016 al Judecătoriei Iași — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.591D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Magistratul-asistent referă asupra faptului că părțile Accolla Antonio și Pizzi Federica au fost citate la adrese din Italia, citațiile neputând fi înmânate, întrucât părțile anterior menționate nu au fost găsite la adresele comunicate Curții Constituționale, că s-a luat legătura cu Judecătoria Iași, care a comunicat faptul că a întâmpinat aceleași probleme în privința procedurii de citare și că părțile în cauză și-au schimbat, de fapt, adresele fără să comunice instanței această schimbare. În aceste condiții, Curtea a luat legătura cu avocatul care a reprezentat cele două părți în fața Judecătoriei Iași, care a comunicat însă că nu este mandatat de acestea să le reprezinte în fața Curții Constituționale. Totodată se arată că părțile Accolla Antonio și Pizzi Federica au fost citate pe site-ul Curții Constituționale.

3. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că procedura de citare este legal îndeplinită, întrucât părțile au obligația să aducă la cunoștința Curții modificarea adreselor de corespondență.

4. Curtea Constituțională constată că procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă. Se susține că, pe fond, este invocată o problemă de competență a instanței, în funcție de împrejurarea dacă a fost sau nu începută urmărirea penală, dificultatea pornind de la calitatea personală a autorului excepției, în cauză fiind vorba de un făptuitor avocat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 20 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 36.231/245/2016, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 341 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Alin Ciprian Struț, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unei soluții de clasare.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 341 alin. (1) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, prin faptul că permit instanței judecătorești ca, pe cale administrativă, fără a proceda la înregistrarea dosarului și la citarea părților, să își verifice competența materială, în lipsa unei proceduri caracterizate prin publicitate, contradictorialitate și oralitate. Se arată că lipsirea petentului de dreptul de a participa la procedura de stabilire a instanței competente să soluționeze plângerea împotriva soluției de clasare constituie o vătămare gravă a intereselor acestuia. Mai mult, se susține că textul criticat poate crea blocaje în activitatea instanțelor judecătorești, care își pot declina competența una în favoarea celeilalte, în mod reciproc, fără a fi îndeplinite condițiile prevăzute la art. 51 din Codul de procedură penală, referitoare la sesizarea instanței superioare comune în vederea soluționării conflictului negativ de competență. Pentru aceste motive se susține că dispozițiile art. 341 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care se interpretează că ele nu sunt aplicabile în cazul plângerilor depuse la instanțele de judecată. Se arată că interpretarea anterior invocată ar permite verificarea competenței după citarea părților, cu respectarea principiilor publicității, oralității și contradictorialității.

8. **Judecătoria Iași — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textul criticat nu încalcă dispozițiile art. 21 și nici pe cele ale art. 126 din Constituție. Se apreciază că prevederile art. 341 din Codul de procedură penală permit legala sesizare, în cazul îndreptării greșite a unei cereri, având în vedere faptul că, în general, orice instituție poate soluționa doar acele cereri care intră în competența sa, stabilită prin lege. Mai mult, se susține că rezoluția unui judecător, fundamentată pe prevederile art. 341 din Codul de procedură penală, este rezultatul unei aprecieri libere și neviciate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și că își menține punctul de vedere exprimat în Decizia Curții Constituționale nr. 442 din 21 iunie 2016, conform căruia plângerea reglementată la art. 341 din Codul de procedură penală constituie, ea însăși, o garanție a dreptului la un proces echitabil, fiind reglementată cu respectarea de către legiuitor a competenței sale constituționale.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 341 alin. (1) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține însă că autorul critică, în realitate, prevederile art. 341 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „[...] *Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent.*”

14. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 341 alin. (1) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, fiind pronunțate, în acest sens, Decizia nr. 442 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 30 august 2016, și Decizia nr. 408 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 13 iulie 2015, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

16. Prin Decizia nr. 408 din 28 mai 2015, paragraful 19, Curtea a reținut, în ceea ce privește critica raportată la judecarea plângerii în camera de consiliu, că s-a pronunțat asupra procedurii referitoare la plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire ori netrimitere în judecată și a statuat că judecarea ei în camera de consiliu nu afectează dispozițiile constituționale invocate. Cu acel prilej s-a arătat că publicitatea, ca principiu al ședinței de judecată, constă în posibilitatea pe care o are orice persoană de a asista la desfășurarea judecării, constituind deopotrivă un mijloc de a prezerva încrederea opiniei publice în instanțele judecătorești.

17. Tot prin Decizia nr. 408 din 28 mai 2015, instanța de contencios constituțional a reținut că principiul publicității ședințelor de judecată este prevăzut la art. 6 paragraful 1 din Convenție, potrivit căruia orice persoană are dreptul la judecarea în mod public a cauzei sale de către o instanță, care va hotărî, între altele, asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală. S-a arătat, prin aceeași decizie, că importanța acestui principiu a fost subliniată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, în jurisprudența sa, a statuat că publicitatea procedurilor organelor judiciare la care se referă art. 6 paragraful 1 din Convenție, are ca scop protejarea justițiabililor împotriva unei „justiții secrete” și vizează dezbaterile propriuzise ale procesului (Hotărârea din 26 septembrie 1995, pronunțată în *Cauza Diennet împotriva Franței*, paragraful 33). Cu toate acestea, instanța europeană a statuat că dreptul la o ședință publică nu este un drept absolut, motiv pentru care nu s-ar putea susține că și în situația în care, după judecarea în fond, instanța de apel investită cu plenitudinea de jurisdicție ar fi ținută întotdeauna de o audiență publică, independent de natura problemelor asupra cărora ea ar statua (Hotărârea din 29 octombrie 1991, pronunțată în *Cauza Jan Lke Andersson împotriva Suediei*, paragraful 27, și Hotărârea din 27 martie 1998, pronunțată în *Cauza K.D.B. împotriva Olandei*, paragraful 39).

18. De asemenea, Curtea a reținut că desfășurarea procedurii criticate în camera de consiliu este în deplină concordanță cu prevederile art. 127 din Legea fundamentală, potrivit căreia „*Ședințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege*”, și nu aduce atingere, în niciun mod,

dispozițiilor constituționale invocate. Aceasta cu atât mai mult cu cât, potrivit argumentelor dezvoltate în Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, Curtea Constituțională a cenzurat absența contradictorialității și oralității procedurii instituite în fața judecătorului de cameră preliminară, în cazul competenței sale de a soluționa plângerile împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată. În concluzie, nu pot fi identificate niciun fel de motive care să conducă la concluzia că, în măsura în care părțile, subiecții procesuali principali și procurorul beneficiază de dreptul de a fi prezenți în fața judecătorului de cameră preliminară și de a-și susține oral interesele, absența publicului din sala de judecată este de natură a afecta dreptul la un proces echitabil.

19. Distinct de argumentele reținute prin Decizia nr. 408 din 28 mai 2015, care sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză, Curtea constată că, într-adevăr, prin teza a doua a prevederilor art. 341 alin. (1) din Codul de procedură penală, legiuitorul a prevăzut trimiterea, de către judecătorul de cameră preliminară, pe cale administrativă, a plângerii formulate împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimitere în judecată, greșit îndreptate, organului judiciar competent. Această procedură presupune o simplă verificare a judecătorului de cameră preliminară a competenței sale, însoțită de procedura trimiterii pe cale administrativă a plângerii organului judiciar competent, în situația în care constată că competența de soluționare îi revine acestuia din urmă, constatare ce se realizează fără citarea părților și fără administrarea de probe în acest sens.

20. Această manieră de reglementare a trimiterii pe cale administrativă de către judecătorul de cameră preliminară sesizat cu soluționarea unei plângeri formulate conform prevederilor art. 340 din Codul de procedură penală este, pe de o parte, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, mai sus invocată, iar, pe de altă parte, firească, având în vedere că obiectul unei asemenea hotărâri administrative nu privește aspectele de natură penală reținute prin actul procurorului de neurmărire sau netrimitere în judecată, precum și nevoia de asigurare a celerității procesului penal.

21. Totodată, trimiterea pe cale administrativă realizată de judecătorul de cameră preliminară, în ipoteza reglementată la art. 341 alin. (1) din Codul de procedură penală, nu este de natură a încălca dreptul la un proces echitabil al părților nemulțumite de modalitatea de determinare a organului judiciar competent, în debutul procedurii de soluționare a plângerii formulate împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, întrucât, conform alin. (2) al aceluiași art. 341, plângerea astfel formulată se soluționează cu citarea petentului și a intimaților și cu încunoștințarea procurorului, aceștia având dreptul de a depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. De asemenea, în situația în care în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală, aceeași dispoziție legală anterior menționată prevede că petentul și intimații pot formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale. De asemenea, conform art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală, plângerea se soluționează în camera de consiliu, cu participarea procurorului, la soluționarea acesteia putând participa, având în vedere dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol, petentul și intimații.

22. Dispozițiile legale mai sus analizate trebuie coroborate cu cele ale art. 281 alin. (1) lit. a) și lit. b) și ale art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, ce reglementează nulitățile absolute și nulitățile relative, care permit părții interesate să invoce lipsa competenței organelor judiciare, conform distincțiilor prevăzute de legiuitor în cuprinsul lor.

23. Toate dispozițiile legale mai sus analizate sunt de natură a asigura părților dreptul la un proces echitabil în situația în care

acestea doresc să conteste competența organului judiciar care soluționează plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, chiar și în condițiile reglementării îndreptării acesteia, pe cale administrativă, către organul judiciar competent, conform art. 341 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, acestea beneficiind de toate garanțiile

procesuale specifice dreptului fundamental invocat, impuse de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenție.

24. Nu în ultimul rând, soluția legislativă criticată reprezintă opțiunea legiuitorului, reglementată conform competenței sale constituționale prevăzute la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală și în marja de apreciere prevăzută de aceasta.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alin Ciprian Struț în Dosarul nr. 36.231/245/2016 al Judecătoriai Iași — Secția penală și constată că dispozițiile art. 341 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

